

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

на административната услуга по издаване и заверка на билети за лов. В своята практика Конституционният съд нееднократно е подчертавал, че таксите се събират за извършване на определена административна услуга. (Решение № 3 по к. д. № 2 от 1996 г.; Решение № 9 по к. д. № 9 от 1996 г.; Решение № 31 по к. д. № 24 от 1998 г.; Решение № 8 по к. д. № 7 от 2002 г.; Решение № 6 по к. д. № 9 от 2002 г.). В конкретния случай, по своята правна природа действията на административния орган предвидени в чл. 28, ал. 2 и чл. 28, ал. 5 представляват една и съща административна услуга по смисъла на § 1 ПЗР ЗА – издаване или заверка на документ, с които се удостоверяват факти с правно значение. Изкуствено в закона са предвидени две отделни такси за извършването на една и съща административна услуга. Заплащането на таксата по чл. 28, ал. 5 от ЗЛОД така както е прието с оспорената разпоредба придобива по-скоро характер на допълнително данъчно задължение, тъй като насрещната престация от административния орган вече се явявя реализирана по силата на чл. 28, ал. 2 ЗЛОД и заплащането на допълнителна такса по своята правна природа следва да бъде прието като платен данък за извършване на ловна дейност. Характерно за данъчните задължения е дължимостта им без насрещна престация от страна на държавата. При това положение, повторното заплащане на определена сума, макар и разписано като такса може да бъде възприето като данък. Това нормативно решение би създадо опасен прецедент в правната ни система. Недопустимо е въвеждане на подобно задължение, тъй като това би създадо несигурност в правния ред и отклонение от принципите за предвидимост и последователност в действията на изпълнителната власт, което влиза в противоречие с принципа за правовата държава прокламиран в чл. 4 ал. 1 КРБ.

На следващо място, чл. 4, ал. 2 от КРБ установява изискването държавата да създаде условия за свободното развитие на човека и гражданското общество. Правото на лов, като законово уредено право, представлява форма, отеделен аспект и насока в развитието и реализацията на човека. То е гарантирано по силата на чл. 21 от ЗЛОД. Посредством чл. 28, ал. 5 от ЗЛОД, пред него се поставят пречки от административен и финансов характер и закона в този си вид ограничава възможността за гражданите да реализират правото си, което е несъвместимо и неотговарящо на основните цели и принципи на закона.

Отделно от изложеното, самият факт за наличието на вътрешно противоречив закон е в нарушение на принципа за законоустановеност прогласен с разпоредбата на чл. 4, ал. 1 изр. второ от основния закон.